

Monteur

Tekst: Gerard van Eijden

Ook zonder navigatiesysteem is het huis gemakkelijk te vinden. De brede laan met aan weerszijden enorme beukenbomen eindigt als het ware bij de voordeur. Het grote witte landhuis met het rode dak contrasteert uitbundig met de weelderige, groene omgeving. 'Landgoed Groenbosch, Beukenallee 1' staat er veelbetekenend bij de adresgegevens.

Het grind onder de voorwielen van zijn zwarte Audi maakt een diep knerpend geluid. Bij de aanleg van de oprit was duidelijk niet bezuinigd op de hoeveelheid kiezelsteentjes. Net zo min als op de beplanting van de bloemrijke borders. Hans komt beroepsmatig bijna dagelijks in contact met de *rich and famous*. Maar dit landhuis heeft een uitstraling die zelfs op hem nog indruk maakt.

Hij behartigt de financiële belangen van de familie Groenendael al zolang hij bij Van Lanschot Bankiers werkt. Het zijn gemakkelijke klanten en hij had al snel hun vertrouwen gewonnen. Maar toch is er altijd die gepaste afstand die ervoor zorgt dat ze nooit te close worden met elkaar.

Vandaag heeft hij een afspraak met de familie om hun beleggingsportefeuille nog eens door te nemen. De kredietcrisis heeft ook bij de klanten van Van Lanschot Bankiers zijn sporen nagelaten.

De bel klinkt luid en hol in de lange, met marmer beklede vestibule. Zonder reactie. Zelfs niet nadat Hans voor de tweede keer aan de bel trekt.

Aangezien de heer en mevrouw Groenendael graag in het groen werken, trekt Hans de conclusie dat ze dan wel in de tuin achter het huis zullen zijn. Onterecht, want ze zijn noch op het grote terras, noch in de achtertuin te vinden. In het koetshuis achter het huis ziet Hans wel licht branden. Hij klopt op de deur, maar ook nu weer geen reactie. Voorzichtig duwt hij de grote houten deur open. In de hoge, hel verlichte ruimte staat schuin op twee kriksteunen een klassieke auto die Hans niet meteen herkent. Hij was er niet van op de hoogte dat de familie klassieke auto's bezat, hij kent alleen hun uiterst luxueuze Mercedes.

Terwijl een radio de ruimte met keiharde rockmuziek vult, is ook het geluid van een slijpschijf te horen. Terwijl hij naar de voorkant van de auto loopt, ziet hij twee benen in een rode overall; de rest verdwijnt onder de auto. Dit is echt een verassing! De heer en mevrouw Groenendael hebben weliswaar groene vingers, maar vier linker handen.

Bang dat hij de eigenaar van de benen zou laten schrikken als hij ze zou aanraken, kucht Hans met een overtuiging alsof hij een ernstige hoest had opgelopen. Het heeft resultaat. De elektrische slijpschijf wordt uitgezet en de benen proberen het lichaam onder de auto uit te krijgen.

Hij ziet twee stralende blauwgroene ogen, donker kort krullend haar en een brede lachende mond. Ze trekt de rode overall recht, maar te laat om hem nog net een subtiele blik te gunnen op een turkoois bh-bandje onder een kleurrijk hemdje. Het doet vermoeden dat ze zich graag goed kleedt.

Hans heeft even tijd nodig om zich een houding te geven tegenover

deze onverwachte, want indrukwekkende, verschijning in die rode overall.

Zij neemt het heft in handen door hem een bevuilde hand toe te steken. Maar als ze ziet wat ze hem aanbiedt, excuseert ze zich en loopt snel naar de wastafel in de hoek van de voertuigstalling. "Ik ben Margriet Hovenaars", zegt ze met een nu schone uitgestoken hand. "En u bent...?" Hans hervindt zichzelf een beetje en vertelt wie hij is en waarom hij hier is. "Ach, hebben mijn oom en tante niet aan uw kantoor doorgegeven dat ze er deze week niet zijn?", vraagt ze zich hardop af. Ze vertelt dat ze waren uitgenodigd om bij vrienden, die een huis aan de kust bij Nice hebben, nog een weekje van de nazomer te genieten.

Margriet biedt Hans als troost een kop thee aan. Hij wil eerst weigeren omdat hij haar niet van haar werk wil houden. Maar aan de andere kant, hij moet nog twee uur overbruggen tot de volgende afspraak. En nadat ze hem heeft overtuigd dat de voorwielophanging van de Triumph Stag ook morgen geschuurd en tegen roest behandeld kan worden, stemt hij toe.

Ze trekt haar overall uit en gaat hem voor naar het grote witte landhuis.

Achter haar aan lopend kan hij niet begrijpen dat ze daarnet nog als automonteur onder een auto had gelegen. In de strakke spijkerbroek komt haar ranke figuur prachtig tot uiting. Hans is blij met zijn beroep waarbij hij nog eens onder de mensen komt.

Margriet is een nichtje van de Groenendaels en mag in het weekje dat zij in Nice zitten van het huis genieten en van de heerlijke sleutelruimte die het koetshuis biedt. Ze is orthopedisch chirurg in opleiding in Nijmegen en daar kan ze helaas niet anders dan op straat sleutelen. Deze week kan ze dus heerlijk genieten van haar Stag die ze stapje voor stapje in staat van nieuw wil brengen.

Het kopje thee wordt, tegen beter weten in, gevolgd door een fles droge witte wijn en bijna twee uur later moet Hans met tegenzin opstappen. Het gesprek met deze automonteur had veel te kort geduurd en Hans zou willen dat hij de rest van de dag vrij had gehad.

Nu kan hij niet anders doen dan zijn kaartje afgeven. Hij twijfelt of hij zou vragen of ze nog eens ergens konden afspreken. Maar het afscheid verloopt ongemakkelijk en geforceerd en Hans is bang dat ze het niet op prijs zou stellen.

De dagen erna zijn gevuld met twijfel. Zal hij haar proberen te bereiken? Hij heeft geen telefoonnummer van haar, maar als hij naar de Groenendaels belt, zal zij hoogstwaarschijnlijk opnemen. Maar wat voor indruk had hij achtergelaten? Jammer dat hij dat stijve grijze pak aan had gedaan. Een accountmanager was waarschijnlijk geen partij voor deze vrouw. Hans wordt er helemaal onzeker van en durft niet te bellen.

Maar dan, drie weken later, aan het eind van een werkdag gaat de telefoon. Of hij zin heeft in een ritje met de Stag...